



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2139	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 2 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χωρὶς τὸ θεῖο ἔλεος τίποτα!

«Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,37)

Ένας, ἀγαπητοί μου, ἕνας φτωχὸς ζητιάνος καθόταν σ' ἕνα σταυροδρόμι τῆς πόλεως Ἱεριχώ καὶ ζητοῦσε τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν. Ἔλεος ζητοῦσε ὁ δύστυχος. Πολλοὶ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνος. Καὶ ἄλλοι μὲν διάβαιναν βιαστικὰ μπροστὰ του χωρὶς νὰ δίνουν προσοχὴ στὶς παρακλήσεις του. Ἄλλοι πάλι, πονετικοί, τὸν πλησίαζαν, ἔβγαζαν καὶ τοῦ ἔρριχναν κάποιο νόμισμα, μικρὰ βοηθήματα· ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάνουν αὐτά; Μ' αὐτὰ δὲν θεραπεύοταν ὁ πόνος, ὁ μέγας πόνος τῆς ψυχῆς του· αὐτὸς, χρόνια τώρα, ζοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, ἦταν τυφλός!

Ἀλλὰ ἐδῶ τώρα, ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ καθόταν ὁ τυφλός, περνάει ὄχι κάποιος τυχαῖος διαβάτης, ὄχι κάποιος πλούσιος, οὔτε κάποιος βασιλιάς· περνάει ὁ Χριστός! Περνάει δηλαδὴ – ποίος· ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ φῶς καὶ ἔπλασε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Περνάει ὁ Χριστός, ἐκεῖνος ποὺ ἄναψε καὶ κρέμασε στὸ στερέωμα τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη, περνάει ἐκεῖνος ποὺ ἀνάβει τὴ νύχτα τοὺς λαμπρότερους πολυελέους, τὰ ἀμέτρητα ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸς περνάει.

Ἀκούει ὁ τυφλὸς κίνησι ἀπὸ πλῆθος κόσμου καὶ ρωτᾷ, τί συμβαίνει. Τοῦ λένε, ὅτι περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Καὶ μόλις τ' ἀκούει, ἀρχίζει νὰ φωνάζει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του· «Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,37)· ζῶ μέσα στὸ σκοτάδι, λυπήσου με!...

Μικρὴ ἢ προσευχὴ τοῦ τυφλοῦ, πέντε λέξεις· μεγάλη ὅμως ἡ δύναμί της, ἀφοῦ τὴν δέχτηκε ὁ Θεὸς καὶ τὸ αἴτημά του ἱκανοποιήθηκε, ὅπως βλέπουμε στὴ συνέχεια.

Ὁ Χριστὸς τὸν ἀκούει, σταματᾷ, τὸν φωνάζει, κι αὐτὸς πηγαίνει κοντά του. Ὁ Κύριος τὸν ἐρωτᾷ τί ζητάει ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ ὁ τυφλὸς ἀπαντᾷ «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω», θέλω νὰ δῶ τὸ φῶς μου. Τότε ὁ Κύριος τοῦ λέει «Ἀνάβλε-

ψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» (ἐ.ἀ. 18,41-42), κι ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του· ἔβλεπε καὶ δὲν χόρταινε νὰ βλέπει ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ προσευχὴ τοῦ τυφλοῦ, ἀγαπητοί μου, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε **δύο σπουδαῖα μαθήματα**.

● Πρῶτο μάθημα. Ὅσες φορές κάνουμε τὴν προσευχή μας –καὶ πρέπει νὰ τὴν κάνουμε τακτικά–, ἢ προσευχὴ μας πρέπει νὰ **νε θερμὴ καὶ οὐσιώδης**. Θερμὴ, γιὰ νὰ νιώθουμε τί ζητοῦμε· νὰ λήη ὄχι μόνο ἡ γλῶσσα ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά. Νὰ ἔνε ἐπίσης σύντομη, ὄχι φλύαρη, ἀλλὰ μὲ νόημα καὶ συναίσθησι. Τέτοιες **προσευχές** μᾶς διέσωσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη, γιὰ νὰ τὶς ἔχουμε **ὑπόδειγμα**.

✓ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» ἦταν ἡ προσευχὴ τοῦ **εὐγνώμονος ληστοῦ** στὸ Γολγοθᾶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ (Λουκ. 23,42), κι αὐτὴ ἡ σύντομη προσευχὴ εἰσακούσθηκε ἀμέσως· ὁ ληστὴς ἀπὸ κατάδικος μελλοθάνατος ἔγινε ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ παραδείσου· νὰ γιατί ἡ προσευχὴ του ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ μακρὲς καὶ φλύαρες προσευχὲς ποὺ κάνουμε ἐμεῖς μηχανικὰ καὶ τυπικά.

✓ Ἄλλο παράδειγμα. «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (ἐ.ἀ. 18,13), εἶπε μὲ συντετριμμένη καρδιά ὁ **τελώνης** τῆς γνωστῆς παραβολῆς ὅταν προσευχόταν στὸ ναό. Τὴν ἴδια ὥρα ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ φαρισαῖος· ἀλλ' ἐνῶ ἐκεῖνος εἶπε πολλὰ λόγια γεμάτα αὐταρέσκεια καὶ κατάκρισι καὶ δὲν εἰσακούσθηκε, ὁ τελώνης δικαιώθηκε καὶ βρῆκε ἔλεος, γιὰτί εἶπε τὴν ταπεινὴ του προσευχὴ συντετριμμένος καὶ μὲ συναίσθησι.

«Ἐλέησόν με», λέει τώρα καὶ ὁ τυφλὸς στὴν Ἱεριχώ, καὶ ὁ Χριστὸς ἀκούει τὴν προσευχὴ του, γιὰτί βγῆκε **μὲ πόνου** ἀπὸ μιὰ καρδιά γεμάτη πίστι καὶ ἐλπίδα στὸ ἔλεός του.

“Όταν λοιπόν κ’ ἐμεῖς προσευχώμαστε, ἄς προσπαθοῦμε ἢ προσευχή μας νά ’νε θερμή, ὄχι χλιαρή ἢ ψυχρή, καὶ μὲ πόνο. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πόνο σωματικὸ κλαίει· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πόνο στὴν ψυχὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες, τὶς δικές καὶ τῶν οἰκείων του, θὰ κάνη προσευχή μὲ δάκρυ, μὲ συναίσθησι, μὲ θέρμη. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ βλέπει καὶ διαβάζει τὶς καρδιές, θ’ ἀπαντήσῃ.

Πρῶτο μάθημα λοιπόν ποὺ μᾶς δίνει ὁ τυφλὸς εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ προσευχώμαστε **μὲ θέρμη καὶ πόθο, μὲ συναίσθησι καὶ πόνο.**

● Δεύτερο μάθημα. Στὶς προσευχές μας **νὰ ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.** Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Εἶνε ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ συγχώρησίς του, ἡ ἐνίσχυσις καὶ βοήθειά του, ἡ χάρις καὶ ἡ προστασία του· εἶνε σὲ τελικὴ ἀνάλυσι ἡ σωτηρία μας.

Τὸ ἔλεος καὶ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ **ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι,** μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἰσχυρός, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε τὰ ἀδύναμα σκουλήκια· ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἅγιος, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἁμαρτωλοί· ὁ Θεὸς εἶνε ὁ πλούσιος, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἐπαῖτα - ζητιάνοι ποὺ χτυπᾶμε τὴν θύρα του. Καὶ πρέπει πάντοτε νὰ χτυποῦμε τὴν πόρτα του φωνάζοντας: Ἔνοιξέ μας, Κύριε, τὴν θύρα τοῦ ἐλέους σου! Νὰ ζητοῦμε καὶ τὴ μεσολάβησι τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων, γιὰ νὰ λάβουμε τὸ θεῖο ἔλεος, ὅπως λέει ὁ ὠραῖος ὕμνος:

*«Ἐν τῷ ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου
ἐν οὐρανῷ ἐστᾶναι νομίζομεν,
Θεοτόκε, πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν
τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου»* (τέλ. ὁρθρ. Μ. Τεσσαρ.).

Σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις καὶ **σὲ κάθε ἀνάγκη** τῆς ζωῆς μας χρειάζομαστε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ βλέπετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία σὲ κάθε δέησι ποὺ κάνει πρὸς τὸν Θεὸ αὐτὸ ζητάει:

- «*ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου*»
– «*Κύριε, ἐλέησον*»
- «*ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν*»
– «*Κύριε, ἐλέησον*»
- «*ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν*»,
– «*Κύριε, ἐλέησον*»
- «*ὑπὲρ πλεόντων, ὀδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν*»
– «*Κύριε, ἐλέησον*» κ.τ.λ..

Σὲ κάθε δέησι ἡ Ἐκκλησία ὀρίζει νὰ λέγεται τὸ **«Κύριε, ἐλέησον».**

Ἦν αὐτὸ τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*»! Ὅταν ὑπῆρχε πίστι βαθειά, **τὸ ἔλεγαν ὅλοι μαζί, λαὸς καὶ ψάλτες.** Τώρα; Ἦν τώρα, ποὺ ἔσβησε ἡ πίστι ἀπὸ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων! Οἱ μὲν ψάλ-

τες πολλὲς φορὲς δὲν τὸ λένε ἢ, ἐὰν θὰ τὸ ποῦν, θὰ τὸ ποῦν μᾶλλον γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὴ φωνὴ τους παρὰ γιὰ νὰ παρακαλέσουν μὲ φωνὴ εὐλαβικὴ τὸ Θεό. Ὁ δὲ λαὸς χάσκει, δὲν προσέχει. Ἦν Χριστιανέ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούς τὸν ἱερέα νὰ παρακαλῇ τὸ Θεό, νὰ λὲς κ’ ἐσὺ μέσα στὴν ψυχὴ σου τὸ **«Κύριε, ἐλέησον».**

Τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» **θαύματα** μπορεῖ νὰ κάνη, ὅταν τὸ λέμε μὲ ὄλη τὴν καρδιά μας· θεραπεύει ἀρρώστους, σώζει ναυαγούς, φέρνει εὐλογία στὰ ἔργα μας, προστατεύει ἔθνη ὀλόκληρα, εἰρηνεύει τὸν κόσμο.

Τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» εἶνε **τὸ κουδούνι** ποὺ χτυπάει ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος **στὴν θύρα τοῦ Θεοῦ.** Καὶ ἐδῶ μὲν στὴ γῆ, ὅταν χτυπᾶς τὸ κουδούνι στὰ παλάτια, δὲν σοῦ ἀνοίγουν· ἢ τὸ πολὺ θὰ βγῇ ἡ ὑπηρετρία καί, ἂν εἶσαι φτωχός, θὰ σοῦ πῇ ὅτι «Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος». Ἀλλὰ τελειῶς διαφορετικὰ συμβαίνει μὲ τὸ Θεό. «*Κύριε, ἐλέησον*» λέει ὁ ἄνθρωπος, κι ἀμέσως ὁ οὐράνιος Πατέρας ἀκούει τὴν προσευχή, σπεύδει νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλο του· στέλνει ἀνθρώπους καὶ ἀγγέλους –διάφορα μέσα μεταχειρίζεται– γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τὸ παιδί του.

Ἀγαπητοί μου. Αὐτὸ τὸ ἔλεος ἄς ζητοῦμε κ’ ἐμεῖς. Χωρὶς αὐτὸ τίποτε δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε. Δὲν μπορούμε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη, νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀρετή, ν’ ἀγγίξουμε τὴν ἀγιότητα. **Τὸ ἔλεος ἄς ζητοῦμε·** τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησε ὁ Δαυὶδ ὁ βασιλεὺς ὅταν ἔλεγε «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...*» (Ψαλμ. 50,3), τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησε ὁ ληστής ἐπάνω στὸν σταυρό, τὸ ἔλεος ποὺ ζήτησαν καὶ ἔλαβαν χιλιάδες ἁμαρτωλοὶ καὶ πονεμένοι ἄνθρωποι, αὐτὸ ἄς ζητοῦμε κ’ ἐμεῖς.

Καὶ **ὁ Κύριος,** ὅταν ἡ προσευχή μας εἶνε θερμὴ, τότε δὲν θὰ κωφεύσῃ, **θ’ ἀπαντήσῃ,** θὰ μᾶς προστατεύσῃ. Γιατί, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυὶδ κι ὅπως βλέπουμε κ’ ἐμεῖς στὴ ζωὴ μας, «*Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηιεῖ*» (ἔ.ἀ. 102,8-9)· δὲν θὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα τὸ θυμὸ του, ἀλλὰ θὰ σπεύσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὅπως τρέχει ἡ μάνα κοντὰ στὸ παιδί της ὅταν ἀκούσῃ τὴ φωνὴ καὶ τὸ κλάμα του.

«*Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου*» (ἔ.ἀ. 22,6). Τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶθε νὰ εἶνε ὁ διαρκὴς καὶ **ἀχώριστος σύντροφός μας** σὲ ὄλη τὴ διάρκειά τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἢ ὅποια ἐγίνε σὲ ἀγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 1-12-1940. Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα καὶ ἀναπλήρωσις 25-10-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2140	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 9 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μήπως εἶσαι αἰχμάλωτος;

«Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές» (Λουκ. 13,11)

Αἰχμάλωτος! Νά μία λέξις, ἀγαπητοί μου, τὴν ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια συχνὰ ἀκοῦμε στὰ δελτία εἰδήσεων ἢ βλέπουμε στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων, ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων ἐχθροπραξιῶν καὶ πολεμικῶν συγκρούσεων σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανῆτου.

Ἡ φλόγα τοῦ **πολέμου**, σὰν νὰ ὑπάρχη κάποιος εἰδικὸς **θερμαστής** (ἔτσι λέγεται ὁ ἐργάτης ποὺ συντηρεῖ τὴ φωτιὰ στὴν ἐστία τοῦ λέβητος, εἴτε σὲ ἐργοστάσια εἴτε ὁπουδήποτε ἄλλοῦ), καίει διαρκῶς. Λὲς καὶ ὑπάρχει ἕνας ἐντεταλμένος ποὺ ἐπιμελῶς τροφοδοτεῖ τὴ φωτιὰ τῆς ἐνόπλου συρράξεως, κι αὐτὴ δυστυχῶς ἀναρριπίζεται κάθε τόσο, καὶ φουντώνει, καὶ δὲν παύει νὰ καίη ἐπὶ χρόνια τώρα. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐργοστάσια ποὺ παράγουν πολεμικὸ ὑλικὸ βρίσκουν ἔτσι ἐπικερδεῖς εὐκαιρίες καὶ νέους ἀγοραστὰς, ὥστε νὰ διοχευτεῦσουν τὴν παραγωγή τους καὶ ν' αὐξάνουν διαρκῶς τὶς πωλήσεις τους. Ἴδου λοιπὸν πῶς ἡ φωτιὰ τοῦ πολέμου διατηρεῖται ἀσβηστη καὶ γιατί, ἐὰν συμβῆ κάποτε σὲ ἕνα μέτωπο νὰ σβῆση, ἀνάβει ἀμέσως σὲ κάποιο ἄλλο. Εἶνε φρικτὸ κάποιοι, μὲ τὸν ἀποτρόπαιο θάνατο πλήθους ἄλλων, θυμάτων τῆς κερδοσκοπίας τους, αὐτοὶ νὰ πλουτίζουν! Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθουμε στοὺς αἰχμαλώτους, διότι ἡ κατάσταση τους εἶνε διδακτικὴ.

Τὰ κατὰ καιροὺς ἀνακοινωθέντα τῶν στρατηγείων τῶν ἐκατέρωθεν διαμαχομένων προβάλλουν μὲ καύχησι τὶς ἐπιτυχίες τους· κ' ἐμεῖς ἀκοῦμε κάθε τόσο, ὅτι οἱ δυνάμεις τους συνέλαβαν τόσοσους ἢ τόσοσους αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴν ἀντίθετη παράταξι. Οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ **αἰχμάλωτοι** κρατοῦνται σὲ ἰδιαίτερους χώρους συγκεντρώσεως καὶ φρουροῦνται αὐστηρά· ἐκεῖ ἀφοπλίζονται, ἀπομονώνονται καὶ ζοῦν μιὰ ζωὴ στερήσεων, στενοχώριας, θλίψεως, βασάνων, μαρτυρίου πολλές φορές.

Δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν, νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴν πατρίδα τους, μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους τους.

Παλαιότερα, ὅταν τὸ ἄγριο αἶσθημα τῆς ἐκδικήσεως κόχλαζε στὰ στήθη τῶν διαμαχομένων, **ἡ ζωὴ** τῶν αἰχμαλώτων κρεμόταν ἀπὸ τὶς διαθέσεις τοῦ ὄχλου· ὅλο τὸ μῖσος, ποὺ οἱ ἐχθροὶ ἔτρεφαν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου ἔθνους, ξεσποῦσε πάνω στοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους μὲ διάφορα μέτρα σκληρά, ἄγρια, ἀπάνθρωπα. Καὶ τόση ἦταν ἡ φρίκη ποὺ προξενοῦσε στὶς ψυχὰς τῶν μαχομένων στρατιωτῶν ἢ λέξι **αἰχμαλωσία**, ὥστε πολλοὶ μαχηταί, σκεπτόμενοι τὸ ἐνδεχόμενο νὰ συλληφθοῦν αἰχμάλωτοι, προτιμοῦσαν τὸν **ἐντιμὸ θάνατο** στὸ πεδίο τῆς μάχης παρὰ τὴν αἰχμαλωσία.

* * *

Ἄλλὰ γιατί σήμερα σὰς ὁμιλῶ γιὰ πολέμους καὶ αἰχμαλώτους; τί σχέσι ἔχουν αὐτὰ μὲ τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας; Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία βοηθητικὴ εἰκόνα. Ἀπὸ τὴν **εἰκόνα** λοιπὸν τοῦ αἰχμαλώτου καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἄς ἔλθουμε τώρα σὲ μιὰ **πραγματικότητα**, ἡ ὁποία δὲν εἶνε λιγώτερο ὀδυνηρή.

Δυστυχησμένοι οἱ αἰχμάλωτοι. Πιὸ δυστυχησμένοι ὅμως ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοὺς τῶν πολέμων εἶνε **οἱ ἁμαρτωλοί**. Αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ τραγικοὶ αἰχμάλωτοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ χύση κανεὶς δάκρυα.

Αἰχμάλωτοι οἱ ἁμαρτωλοί. **Τίνος;** Τῶν **ἐλαττωμάτων**, τῶν **κακιῶν**, τῶν **παθῶν**, τοῦ **σατανᾶ**· γιὰτὶ πίσω ἀπ' αὐτὰ κρύβεται ὁ σατανᾶς. Naί, αὐτὸς διεξάγει πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει νὰ αἰχμαλωτίσῃ ὄχι ἀπλῶς τὸ σῶμα του, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ του. Καὶ ἐδῶ εἶνε ὁ σοβαρότερος κίνδυνος.

Ἡ πιὸ φοβερὴ ἀπ' ὄλες τὶς αἰχμαλωσίες εἶνε **ἡ αἰχμαλωσία τῆς ψυχῆς**, ἡ ὑποδούλωσις δηλαδὴ τοῦ πνεύματος στὶς κατώτερες ὀρ-

μές και ἐπιθυμίες μας. Τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ συλληφθῆ, νὰ δεθῆ, νὰ περιορισθῆ, νὰ ριχθῆ στὴ φυλακὴ· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ δὲν ὑποτάσσεται στὴ βία τῆς ἀμαρτίας καὶ στὶς ἐπιταγὲς τῶν παθῶν, ὁ ἄνθρωπος στὴν πραγματικότητα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐλεύθερος. Τὰ κρατητήρια, τὰ κάγκελλα τῶν φυλακῶν καὶ οἱ χειροπέδες δεσμεύουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ τὴν ἀφήνουν ἄθικτη. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ περιορίσῃ τὴ ζωὴ καὶ τίς κινήσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες, ὅταν τοὺς ἐπιαναν καὶ τοὺς ἔρριχναν στὶς φυλακές, σωματικὰ ἦταν αἰχμάλωτοι τῶν τυράννων τους, ψυχικὰ ὅμως ἦταν ἐλεύθεροι· τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς τους μεταβαλλόταν σὲ ναό, ὅπου ὁ Χριστὸς λατρευόταν πρὸ θερμὰ καὶ πρὸ φλογερὰ ἀπ' ὅ,τι στοὺς σημερινοὺς μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τῶν χριστιανῶν. Ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σίλας δὲν σταμάτησαν καὶ ἔγκλειστοι στὴ φυλακὴ τῶν Φιλίππων καὶ αὐστηρὰ φρουρούμενοι νὰ λατρεύουν τὸν Κύριο, νὰ ἀντηγῆ τὴ νύχτα ἡ φυλακὴ ἀπὸ τοὺς ὕμνους καὶ ν' ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι κρατούμενοι: «κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοιοι» (Πράξ. 16,25).

Ὅσο λοιπὸν ἡ ψυχὴ παραμένει ἀδέσμευτη καὶ ἀδούλωτη, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος, κάτω ἀπὸ ὅποιεσδήποτε ἐξωτερικὲς συνθήκες καὶ ἂν βρίσκεται. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ψυχὴ –ποὺ αὐτὴ εἶνε ὁ κυρίως ἄνθρωπος– ἀρχίσῃ νὰ ὑποχωρῆ στὶς κακίες καὶ νὰ δεσμεύεται ἀπὸ τὰ πάθη, τότε ἀρχίζει ἡ ὑποδούλωσις, ἡ πραγματικὴ αἰχμαλωσία. **Ὁ δοῦλος τῶν παθῶν** δὲν εἶνε ἐλεύθερος ἄνθρωπος, εἶνε ἓνας αἰχμάλωτος. Σὰν σκυλάκι σέρνεται καὶ ὀδηγεῖται δεμένος μὲ τὴν ἀλυσίδα τοῦ φοβεροῦ τυράννου, τοῦ πάθους του. Μέσα στὴν ψυχὴ του στρογγυλοκάθεται καὶ θρονιάζεται ὁ σατανᾶς· αὐτὸς κρατᾶει πλέον τὰ γκέμια τῆς ψυχῆς του· ὅ,τι κάνει, ὅλα γίνονται κατὰ τὴ δική του διαταγή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς **αἰχμάλωτος τοῦ σατανᾶ**, ἐργάζεται σὰν σκλάβος στὰ καταναγκαστικὰ ἔργα τῆς κακίας. Εἶνε ὁ πρὸ ἀξιολύπητος ἀπ' ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ποὺ εἶνε μία περικοπὴ ἀπὸ τὸ 13ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, μιλάει γιὰ μία γυναῖκα ποὺ ὁ σατανᾶς τὴν εἶχε δέσει, ὥστε νὰ εἶνε 18 χρόνια διαρκῶς σκυμμένη στὴ γῆ καὶ νὰ μὴ μπορῆ καθόλου νὰ ἀνορθωθῆ· «ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῆψαι εἰς τὸ παντελές» (Λουκ. 13,11).

Ἄλλὰ ἓνας δοῦλος τῶν παθῶν καὶ αἰχμάλωτος τοῦ σατανᾶ βρίσκεται **σὲ ἀκόμη πρὸ δεινῆ θέσι καὶ ἀπὸ τῆς γυναῖκα αὐτῆς**· διότι αὐτὴ διατηροῦσε τὴν ἐλευθερίαν της, ἐνῶ αὐτὸς ὄχι.

* * *

Νὰ φοβηθοῦμε, ἀγαπητοί μου, τὴν αἰχμαλωσία αὐτὴν, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀμαρτία. Πλασθήκαμε ἐλεύθεροι, ἡ ἀμαρτία ὅμως δεσμεύει τὴν θεόδοτη ἐλευθερίαν μας καὶ μᾶς σκλαβώνει. Καὶ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ πετᾶμε σὰν ἀετοὶ στὰ ὕψη τῆς ἀρετῆς, ἐμεῖς τώρα εἴμαστε κλεισμένοι μέσα στὰ κλουβιά τῆς κακίας.

Ἡ ψυχὴ αἰχμάλωτη! Δὲν ὑπάρχει ἐλεεινότερο θέαμα. Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔνε τὸ σῶμα ἐλεύθερο, νὰ κινῆται ὅπου θέλει, νὰ κἀνη ταξίδια, ν' ἀνεβαίνει στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, νὰ ζῆ μὲ ἀνέσεις σὲ ἀνάκτορα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ψυχὴ ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας, ὑπόδουλη στὸ σατανᾶ;

Θυμηθῆτε τὴν σύζυγο τοῦ Πετεφρῆ στὴν Αἴγυπτο (βλ. Γέν. κεφ. 39ο), τὴν αἰσχροὺ ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ ζητοῦσε νὰ παρασύρῃ στὴν ἀμαρτία τὸν Ἰωσήφ, «τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀδούλωτον συντηροῦντα» (οἶκ. Μ. Δευτ.).

Ὁ Ἰωσήφ, μολοντὶ δοῦλος, αἰχμάλωτος καὶ φυλακισμένος κατὰ τὸ σῶμα, εἶχε διατηρήσει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδούλωτη· ἦταν ὁ ἀληθινὰ ἐλεύθερος, γιατί δὲν ἄφησε τὴν ἀμαρτία νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Ἐνῶ **ἡ γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ**, μολοντὶ ἀφέντρα στὰ ἀνάκτορα, ἦταν ἐν τούτοις δούλη καὶ αἰχμάλωτη, γιατί τὸ αἰσχρὸ πάθος τὴν εἶχε ὑποδουλώσει μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε νὰ γίνῃ δούλη τοῦ δούλου της. Ὁ Ἰωσήφ ἐλεύθερος μέσ' στὶς φυλακές, αὐτὴ αἰχμάλωτη μέσ' στὰ ἀνάκτορα· ὁ δοῦλος κύριος καὶ αὐτοκράτωρ, κυρίαρχος ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ κυρία δούλη τοῦ πάθους της.

Ἀγαπητὴ ἀδελφέ! **Ἐξέτασε** καλὰ τὸν ἑαυτὸ σου, μήπως εἶσαι αἰχμάλωτος σὲ κάποιο ἐλάττωμα μικρὸ ἢ μεγάλο. Καὶ ἐὰν εἶσαι, μὴν ἀφήσῃς νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ νὰ πληθύνωνται οἱ ἡμέρες τῆς αἰχμαλωσίας σου. Ζήλωσον «τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8,21), **ζήλεψε** τὴν ἔνδοξη ἐλευθερίαν ποὺ χαρίζει ὁ Θεὸς στὰ παιδιὰ του. **Τρέξε** στὸ Χριστό. Καὶ Ἐκεῖνος, ποὺ ἐλευθέρωσε σήμερα τὴν συγκύπτουσα ἀπὸ αἰχμαλωσία 18 ἐτῶν, εἶνε ὁ μόνος ποὺ **μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ κ' ἐσένα**, ὅσα χρόνια κι ἂν διετέλεσες ὑπὸ τὴν ἐξουσία τῆς ἀμαρτίας. Καὶ τότε θὰ εἶσαι πραγματικὰ ἐλεύθερος. Γιατί ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, «ἐὰν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε» (Ἰω. 8,36).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2141	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 16 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Ἐλᾶτε στὸ Δεῖπνο»

«Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα» (Λουκ. 14,17)

Εἶνε γνωστὴ σὲ ὄλους μας, ἀγαπητοί μου, ἡ ὠραία παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἡ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου. Ἀπὸ παιδιὰ τὴν ἀκοῦμε νὰ διαβάζεται στὴν ἐκκλησία κάθε χρόνο τὸ Δεκέμβριο, καθὼς πλησιάζει ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἄλλ' ὅσο ἀπλᾶ εἶνε τὰ λόγια τῆς, τόσο σπουδαῖα διδάγματα περιέχουν. Νὰ ἓνα χαρακτηριστικὸ τῶν θεοπνευστῶν λόγων· ἔχουν **πλοῦτο ἀληθείας** καὶ **βάθος νοημάτων** κρυμμένο κάτω ἀπὸ μιὰ **ἀπλότητα λόγου**. Τὰ μελετᾶς καὶ τὰ μελετᾶς, πάλι καὶ πάλι, καὶ τὰ νοήματά τους δὲν ἐξαντλοῦνται, ἀλλὰ συνεχῶς ἀνακαλύπτεις νέο θησαυρό. Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ παραβολὴ αὐτῆ. Γι' αὐτὸ ἄς τὴν ἐξετάσουμε κ' ἐμεῖς ἐκ νέου.

Ἡ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου μᾶς παρουσιάζει ἓναν ἀγαθὸ βασιλέα, ποὺ χαίρεται νὰ μεταδίδῃ ἀπὸ τὰ ἄφθονα ἀγαθὰ του στὸ λαό του. Ὁ **βασιλεὺς** αὐτὸς παραθέτει ἓνα μεγάλο δεῖπνο, ἓνα πλούσιο τραπέζι, καὶ καλεῖ πολλούς, ὄλους δηλαδὴ τοὺς ὑπηκόους του, νὰ παρακαθίσουν σ' αὐτὸ καὶ νὰ εὐφρανθοῦν. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων; Ἀλλὰ παραδόξως ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, λὲς καὶ ἦταν μετὰξὺ τους συνεννοημένοι, ἄρχισαν νὰ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχὴ καὶ ν' ἀποποιοῦνται ἀγενῶς τὴν τιμητικὴ πρόσκλησι. Ὁ ἓνας ἔλεγε, ὅτι ἔχει ἀγοράσει ἓνα χωράφι καὶ πρέπει τώρα νὰ πάῃ νὰ τὸ δῆ· ἄλλος εἶπε, ὅτι ἔχει ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πρέπει τώρα νὰ πάῃ νὰ τὰ δοκιμάσῃ· καὶ ἄλλος προφασίστηκε ὅτι ἔκανε προσφάτως τὸ γάμο του, εἶνε νιόπαντρος καὶ ἔχει δίπλα του σύζυγο, καὶ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ προσέλθῃ. Περίεργη στ' ἀλήθεια ἡ συμπεριφορὰ ὄλων τους. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε μία παραβολὴ, πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τί κρύβει. Τί ἄραγε θέλει νὰ διδάξῃ ὁ Κύριος μὲ τὴ διήγησι αὐτῆ καὶ ποιά ἔλλειψί μας θέλει νὰ διορθώσῃ;

Ἄς ρωτήσουμε λοιπὸν κατ' ἀρχὴν· **ποιὸς** εἶνε αὐτὸς ὁ **γενναϊόδωρος βασιλεὺς**;

Βασιλεὺς, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ **Δημιουργὸς** τοῦ κόσμου καὶ **Πλάστης** τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς δὲν περιώρισε τὰ ἀγαθὰ του μόνο μέσα στὰ θεϊκὰ ἀνάκτορα. Δὲν θέλησε μόνο αὐτὸς καὶ οἱ ἄγγελοί του ν' ἀπολαμβάνουν τ' ἀγαθὰ αὐτά· θέλησε νὰ μεταδώσῃ ἀπὸ αὐτὰ καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ ἔτοιμασε τὸ δεῖπνο.

Καὶ **ποιὸ εἶνε τὸ δεῖπνο**; Δεῖπνο ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἐννοεῖ τὴ **βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, ἐννοεῖ τὸν **μυστικὸ δεῖπνο**, τὴν **θεία κοινωνία**. Εἶνε τὸ λαμπρότερο ἀπ' ὅλα τὰ δεῖπνα, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ κανένα ἀπὸ τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια τῆς γῆς. Καὶ τὸ δεῖπνο αὐτὸ τὸ κάνει ὁ Χριστὸς ὄχι μία φορὰ, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὸ κάνει τακτικά. Κάθε φορὰ ποὺ γίνεται ἡ θεία λειτουργία, ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνο αὐτό. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε μάτια πίστεως γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε καὶ νὰ θαυμάσουμε. Τὰ δεῖπνα τῶν μεγάλων ἀλλὰ καὶ τῶν μικρῶν τῆς γῆς γεμίζουν τὸ στομάχι μόνο, τρέφουν τὸ σῶμα, εὐχαριστοῦν τὸ σαρκίον, καὶ ἐν τέλει τὰ παρατιθέμενα σ' αὐτά, ἡ ποικιλία τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ποτῶν, μεταβάλλονται – σὲ τί μετὰ συγχωρήσεως, σὲ κόπρια. Τὸ δεῖπνο ὅμως αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ τρέφει τὴν ψυχὴ κατὰ τρόπο μυστικὸ καὶ ἀπερίγραπτο.

Εἶνε τὸ **ὑψιστὸ μυστήριον**, τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μυστήρια ποὺ ἔβαλε ὁ Θεὸς στὴ ζωὴ μας, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνώτερο. Ὅχι μόνο στὴν πνευματικὴ σφαῖρα ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν φυσικὴ σφαῖρα πλῆθος μυστήρια συντελοῦνται. Μήπως π.χ. γνωρίζουμε, πῶς τὸ αἷμα τῆς μάνας γίνεται γάλα γιὰ τὸ βρέφος ποὺ θηλάζει; (γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ δίνει ἡ μάνα στὸ παιδί δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ αἷμα τῆς ποὺ μεταβάλλεται

σὲ γάλα). Κατὰ παρόμοιο λοιπὸν τρόπο καὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν θεία κοινωνία δὲν εἶνε πλέον ψωμί, δὲν εἶνε κρασί, ἀλλὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί ποὺ βρίσκονται ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα μεταβάλλονται μυστηριωδῶς, κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, καὶ γίνονται αὐτὸ σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα του. Ἡ θεία κοινωνία εἶνε **ἡ τροφή τῆς ψυχῆς**.

Ἄν ἄνοιγαν τὰ μάτια μας καὶ καταλαβαίναμε τί παραθέτει καὶ μᾶς προσφέρει ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὴν τράπεζα τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, θὰ τρέχαμε σ' αὐτὴν **μὲ μεγαλύτερη ὄρεξι** ἀπ' ὅ,τι τρέχουμε σ' ἓνα ἐορταστικὸ τραπέζι ποὺ μᾶς καλοῦν νὰ φᾶμε.

Στὴν θεία λειτουργία ἀκούγεται **ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ποὺ προσκαλεῖ**: «*Λάβετε φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου...*» (Ματθ. 26,26-27). Εἶνε τὸ σῶμα ἐκεῖνο ποὺ προσηλώθηκε καὶ τὸ αἷμα ἐκεῖνο ποὺ χύθηκε ἐπάνω στὸ σταυρό!

Στὸ δεῖπνο αὐτό, ἀγαπητοί μου, στὴν θεία κοινωνία, καλεῖ ὁ Κύριος τοὺς πιστοὺς. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Οἱ πολλοὶ –κ' ἐμεῖς δυστυχῶς συχνά– δείχνουμε τὴν ἴδια ἀκατανόητη συμπεριφορά, ποὺ εἶδαμε νὰ δείχνουν οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς. **Μένουμε μακριὰ** ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία. Οἱ μὲν ἄπιστοι ἀπέχουν γιατί δὲν ἔχουν ἰδέα τί εἶνε τὸ μυστήριον αὐτό. Ὅσοι πάλι ἔχουν ὑποπέσει σὲ σοβαρὰ ἁμαρτήματα, αἰσθάνονται ἀκάθαρτοι καὶ ἀνάξιοι νὰ πλησιάσουν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φροντίζουν νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ γίνουν δεκτοί. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς λεγομένους πιστοὺς, ποὺ χωρὶς ἄλλο σοβαρὸ λόγο, κυρίως διότι οἱ μέριμνες τοῦ πλούτου καὶ οἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μᾶς ἀπορροφοῦν – τὰ «ἀγκάθια» ποὺ εἶπε ἄλλοτε ὁ Κύριος (βλ. Ματθ. 13,7,22. Μάρκ. 4,7,18-19. Λουκ. 8,7,14), μένουμε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγα δεῖπνο.

Μᾶς κρατάει μακριὰ ὁ σατανᾶς μὲ **διάφορες προφάσεις**. Ὁ ἓνας προφασίζεται τὰ χωράφια του, ὁ ἄλλος τὰ ἐμπορία του, ὁ τρίτος τὴν οἰκογένειά του. Ποῦ τώρα καιρὸς, σοῦ λέει, νὰ σκεφτῶ γιὰ τὴ θεία κοινωνία; Ὅσοι σὲ ὅμως ἐργασίες κι ἂν ἔχη κανεὶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξοικονομήσῃ χρόνον ἐτοιμασίας γιὰ τὴν θεία κοινωνία. Ἄν τὸν καλοῦσε κάποιος ἐπίσημος, θὰ ἄφηνε κάθε ἄλλη ἀσχολία καὶ θὰ ἔτρεχε γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὴν πρόσκλησι· ἂν τὸν καλοῦσε ἓνας φίλος σὲ εὐχάριστο γλέντι, πάλι θὰ εὑρίσκε χρόνον γιὰ νὰ πάη.

Γιὰ ὅλα βρίσκουμε ὥρες, μόνο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό, γιὰ τὴν ἐτοιμασία καὶ συμμετοχὴ στὴν θεία κοινωνία δὲν βρίσκουμε.

Ἄλλὰ ὅλοι αὐτοί, ποὺ τώρα δείχνουν τέτοια ἀδιαφορία, ἄς γνωρίζουν ὅτι **θὰ μείνουν ἐκτὸς τοῦ δεῖπνου**. Δὲν φρόντισαν ἐδῶ στὴ ζωὴ αὐτὴ νὰ ἐτοιμάσουν τὸν ἑαυτό τους; γι' αὐτοὺς θὰ κλείσουν ὅλες οἱ πόρτες τοῦ παραδείσου, δὲν θὰ ἔχουν θέσι στὸ δεῖπνο.

Πολλοὶ ἀναβάλλουν καὶ περιμένουν νὰ κοινωνήσουν ὅταν θὰ βρεθοῦν **στὰ τέλη τῆς ζωῆς** τους. Ἀλλὰ ἡ θεία κοινωνία τότε δὲν ὠφελεῖ. Γιὰ νὰ φέρῃ ὠφέλεια, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη τὶς αἰσθήσεις του, νὰ τὸ ζητήσῃ μόνος του, νὰ κάνῃ τὴν προσευχὴ του, νὰ μετέχη συνειδητὰ, νὰ νιώθῃ ποιὸν παίρνει μέσα του. Τότε ἡ θεία κοινωνία ὠφελεῖ καὶ σώζει.

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἄς κοινωνοῦμε ὅσο ἔχουμε τὶς **αἰσθήσεις** μας, ἐφ' ὅσον ἔχουμε **συνειδησι** τῶν πράξεών μας.

Ἄς ἐκτιμήσουμε, ἄς ζηλώσουμε τὴν ὑψίστη αὐτὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄπιστοι ἄς περιφρονοῦν, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν γιὰ τὸ ἀγιώτατο μυστήριον. Οἱ ψυχροὶ χριστιανοὶ –ποὺ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους– ἄς μὴν πλησιάζουν· δικαίωμά τους, κανεὶς δὲν θὰ τοὺς πιέσῃ σ' αὐτό. Ἐμεῖς ὅμως **νὰ κοινωνοῦμε**. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ κοινωνοῦμε νὰ νιώθουμε ὅτι βρισκόμαστε μέσα στὸν μυστικὸ δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ τὸν δεχθοῦμε μέσα μας μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο.... Μὴν τὸν πλησιάσουμε ὅπως ὁ Ἰουδας, μὴν τοῦ δώσουμε φίλημα προδοτικόν.

Τότε ἡ θεία κοινωνία θὰ γίνῃ **«φάρμακον ἀθανασίας»** (Ἰν. Θεοφ.). Θὰ λάβουμε μέσα μας τὸν Χριστό. Κι ὅταν εἶνε μέσα μας ὁ Χριστός, τότε θὰ ἔχουμε **ὅλες τὶς χάριτες** τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶθε ἐδῶ, κάθε φορὰ, νὰ κοινωνοῦμε ἀξίως. Καὶ ὅταν ὁ Κύριος μᾶς καλέσῃ **στὴν ἄλλη ζωὴ**, ἐκεῖ, νὰ μετάσχουμε στὸν ἄλλο ἐκεῖνο δεῖπνο, καὶ νὰ ἔχουμε τὸν Χριστὸ ὄχι πλέον ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ **«ἐκτυπώτερον»**, φανερώτερα (Ἰ' ὡδ. Πάσχ.), καὶ μαζὶ του νὰ εὐφραινώμεθα αἰωνίως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἄγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 15-12-1940. Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα καὶ ἀναπλήρωσις 26-10-2018.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸν Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυον στὸν ἰστότοπον: <http://www.iskiriaki.com>



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2142	Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 23 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Σωτήρας

«Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. 1,21)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, τοῦ ὁποῦ τὴν θεία γέννησι θὰ ἐορτάσουμε σὲ ὄλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός ἔσωσε τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε καταστραφῆ ἐὰν δὲν ἐρχόταν ἐκεῖνος.

Ἡ διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων ἦταν μεγάλη, ἀφάνταστη. Δὲν ἦταν μία φυλὴ ἢ ἓνα ἔθνος μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό· ὅλα τὰ ἔθνη ζοῦσαν στὴν ἁμαρτία. Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸν περιούσιο λαὸ τοῦ Θεοῦ, εἶχαν παρεκτραπῆ σοβαρά. Ἡ ἁμαρτία, σὰν μία μεταδοτικὴ νόσος –δὲν ὑπάρχει περισσότερο κολλητικὴ ἀσθένεια– εἶχε μεταδοθῆ παντοῦ.

Τὴν εἰκόνα τῆς διαφθορᾶς ἐκείνης μᾶς δίνει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ἀκούσατε **πολλὰ ὀνόματα**, πάνω ἀπὸ σαράντα. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ δὲν εἶνε ὀνόματα ἁγίων· πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶχαν διαπράξει μεγάλα ἁμαρτήματα, ἐγκλήματα σοβαρά. Γιὰ παράδειγμα ἄς δοῦμε μερικούς.

✓ **Ὁ Ἰακώβ** (Ματθ. 1,2) ἐξαπάτησε τὸν γέροντα πατέρα του καὶ μὲ τὴν ἀπάτη πῆρε τὰ πρωτόκια, τὰ ὁποῖα κανονικὰ ἀνήκαν στὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἡσαῦ (βλ. Γέν. 27ο).

✓ Ἀμάρτησε ὁ Ἰακώβ, ἀμάρτησαν καὶ οἱ **ἑντεκα γιοὶ του** (Ματθ. 1,2). Αὐτοὶ, ὅπως γνωρίζουμε, φθόνησαν τὸν ἀδελφὸ τους τὸν Ἰωσήφ, τὸν πούλησαν σὰν σκλάβο σὲ Αἰγυπτίους ἐμπόρους, καὶ εἶπαν ψέματα στὸν πατέρα τους ὅτι τὸν ἔφαγε κάποιον θηρίο (βλ. Γέν. 37ο).

✓ Ἀμάρτησε ἐπίσης ὁ **Δαυὶδ** (Ματθ. 1,6-7). Ποιὰ ἦταν τὰ ἁμαρτήματά του; Μεγάλα καὶ βαρεῖα, μοιχεία καὶ φόνος. Πῆρε κατ' ἀρχὴν παρανόμως τὴ Βηρσαβεέ, σύζυγο ἐνὸς ἀξιωματικοῦ του, τοῦ Οὐρία, καὶ συζοῦσε μαζί της ἀναίσχυντα, γινόμενος ἔτσι δημόσιο σκάνδαλο. Καὶ μόνο αὐτό; Γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ ἓνα ἁμάρτημά του,

διέπραξε κι ἄλλο ἔγκλημα πιὸ βαρὺ, προκάλεσε φόνο, σκότωσε τὸν σύζυγο τῆς Βηρσαβεέ, τὸν Οὐρία (βλ. Β' Βασ. 11ο).

✓ Ἀμάρτησε καὶ ὁ γιοῦς τοῦ Δαυὶδ, ὁ **Σολομῶν** (Ματθ. 1,6-7). Βρῆκε αὐτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του ἰσχυρὴ βασιλεία καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴ σοφία καὶ ἄλλα εἰρηνικὰ ἔργα του, ἀλλὰ τόσο στὰ νιάτα του ὅσο καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἦταν ἐπιρρεπὴς στὰ θέλητρα τῆς σαρκός, συζεύχθηκε μὲ πολλὲς γυναῖκες καὶ κατήντησε «ὁ ἐραστὴς τῆς σοφίας ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν» (Μ. Καν. ῥ.δ. ζ'· βλ. Γ' Βασ. 11,1 κ.έ.).

✓ Ὁ **Ὄζιας** (Ματθ. 1,8-9), ποὺ λέγεται καὶ Ἀζαρίας (βλ. Δ' Βασ. 15ο καὶ Β' Παραλ. 26ο), κατεκρίθη, γιὰτὶ αὐτὸς, ἐνῶ ἦταν ὄχι ἱερεὺς ἀλλὰ βασιλεύς, μπῆκε στὸ ναό, πῆρε τὸ θυμίαμα καὶ προσέφερε λατρεία, ἁμάρτημα γιὰ τὸ ὁποῖο τιμωρήθηκε μὲ λέπρα. (Ἄν τότε αὐτὸς λεπρώθηκε ἐπειδὴ θυμίασε χωρὶς νὰ ἔχη ἄδεια, φαντασθῆτε τί ἔχουν νὰ πάθουν ἐκεῖνοι οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ ποὺ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ πνευματικοῦ τους πλησιάζουν καὶ κοινωνοῦν καὶ δέχονται στὴν ἀκάθαρτη ὑπαρξί τους ἐκεῖνον τὸν Καθαρό, ποὺ οὔτε οἱ ἄγγελοι δὲν μποροῦν ν' ἀτενίσουν).

✓ Ἀμάρτησε ὁ Ὄζιας, ἀμάρτησε καὶ ὁ **Μανασσῆς** (βλ. Ματθ. 1,9-10· βλ. Δ' Βασ. 21,1-18 καὶ Β' Παραλ. 33,1-20), διότι ἀρνήθη τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ λάτρευσε τὰ εἰδῶλα.

Ἄλλ' ἄρκετὰ τὰ παραδείγματα αὐτά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετάσουμε τί ἔκαναν οἱ ἄλλοι ποὺ ἀναφέρονται στὸν κατάλογο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπουμε εἶνε, ὅτι μέσα **στὸν κατάλογο** αὐτὸν τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ **ὑπάρχουν ἁμαρτωλοὶ μεγάλοι**· ἄλλοι ἀπατεῶνες ὅπως ὁ Ἰακώβ, ἄλλοι μοιχοὶ ὅπως ὁ Δαυὶδ, ἄλλοι πόρνοι ὅπως ὁ Σολομῶν, ἄλλοι εἰδωλολάτρες ὅπως ὁ Ὄζιας, ἄλλοι φθονεροὶ ὅπως τὰ ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἂν αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα συνέβαιναν

μεταξύ τῶν Ἰουδαίων, πού ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, φανταστήτε τώρα τί φοβερὰ ἀμαρτήματα θὰ συνέβαιναν μεταξύ τῶν **ἐθνικῶν - εἰδωλολατρῶν**. Ἐκεῖ ὄχι πλέον ἄνθρωποι ἀλλὰ **καὶ οἱ θεοὶ ἀμάρταναν**. Οἱ θεοί, κατὰ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, ἔκαναν τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα· ὁ Ζεὺς ἦταν μοιχός, ὁ Ἄρης αἰμοβόρος, ὁ Βάκχος μέθυσος, ἡ Ἥρα ζηλότυπη, ἡ Ἀφροδίτη ἀσελγής, ὁ Ἑρμῆς κυνηγὸς τοῦ κέρδους κ.τ.λ..

Οἱ θεοὶ προστάτες τοῦ κακοῦ, τῶν παθῶν, τῆς ἀνηθικότητος. Κι ἀφοῦ οἱ θεοὶ προστάτευαν τὰ ἐγκλήματα, τί περιμένετε πλέον νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι; Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού –ἐνῶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο «*κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν*» δική του (Γέν. 1,26)– τότε **ὁ ἄνθρωπος ἔπλαθε θεοῦς** κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τῆς πεπτωκυίας φύσεώς του, θεοὺς πού «εὐλογοῦσαν» τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ «προσάτευαν» ἐκείνους πού δούλευαν σ' αὐτά. Ἔτσι «καθησύχαζαν» καὶ κατασίγαζαν οἱ ἀρχαῖοι τὶς διαμαρτυρίες τῆς συνειδήσεώς τους.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔμοιαζε τότε μὲ ἓνα ἀφηνιασμένο ἄλογο, πού ἔσπασε τὰ λουριά καὶ τὰ χαλινάρια καὶ τρέχει ἀσυγκράτητο στὸ γκρεμό. Αὐτὸς ἦταν ὁ κόσμος ὅταν ἦρθε στὴ γῆ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς ἔβαλε **χαλινάρι στὸν ξέφρενο κατήφορο** πού εἶχε πάρει τὸ ἄρμα τῆς ἀνθρωπότητος, διώρθωσε τὴ λανθασμένη καὶ καταστρεπτικὴ πορεία του, φώτισε τὸ δρόμο του· ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια, διέλυσε τὴν πλάνη, γκρέμισε τὰ εἰδῶλα, κήρυξε τὴν ἀγάπη. Δημιούργησε ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἓνα νέο κόσμο, τὴν Ἐκκλησία του.

Καὶ νὰ σήμερα ὁ ἄγγελος, ὁ ὁποῖος, ἀναγγέλλοντας τὸ μέλλον ἐκείνου πού θὰ γεννηθῆ, ἔδωσε ἐντολὴ στὸν μνήστορα Ἰωσήφ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ παιδίον τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνομα **Ἰησοῦς**, πού σημαίνει «Σωτήρας»· «*Τέξεται δὲ υἱὸν* (θὰ γεννήσῃ υἱὸν ἢ Μαριάμ) *καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν* (καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰησοῦ)· *αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν*» (γιατὶ αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν λαὸ του ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες τους). Καὶ πράγματι, ὅταν γεννήθηκε τὸ Θεῖο Βρέφος, ὁ Ἰωσήφ «*ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν*» (τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα **Ἰησοῦς**) (Ματθ. 1,21,25).

Ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ **θεμελίωσε τὴν ἀγία του Ἐκκλησία**. Κι ἀπὸ τότε ἡ ἀγία του Ἐκκλησία ἔγινε τὸ λιμάνι ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡ ἐὰν αὐτὸ τὸ δεχόταν καὶ τὸ πίστευε ὅλος ὁ κόσμος!

Δυστυχῶς οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν μπόρεσαν νὰ συλλάβουν τὴν ἀλήθεια ὅτι **μόνο διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ** θὰ βροῦν αὐτὸ πού ζητοῦν, τὴ λύτρωσι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ἀμαρτία, τὴν σωτηρία τους. Γι' αὐτὸ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποφέρουν, γι' αὐτὸ καὶ τόση διαφθορὰ καὶ τόση δυστυχία βασανίζει ἀκόμα τὴν ἀνθρωπότητα.

Ναί, ἀγαπητοί μου. Ἐὰν σήμερα τὸ ἄτομο δυστυχῆ –καὶ πόσο δυστυχεῖ τὸ γνωρίζουμε ὅλοι–, ἐὰν ἡ οἰκογένεια κοντεύῃ νὰ διαλυθῆ καὶ καθημερινῶς ἀκοῦμε οἰκογενειακὰ ναυάγια, ἐὰν ἡ κοινωνία μας παρουσιάζῃ τόσα ἐλαττώματα καὶ κακίες, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότητα κινδυνεύῃ νὰ πνιγῆ μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς πλάνης καὶ τοῦ μίσους, ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται στὸ ὅτι δὲν ἐννοοῦμε, ὡς σύνολο, νὰ πλησιάσουμε τὸν Χριστό. **Δὲν εἶν' αὐτὸ παραλογισμός;** Τί θὰ λέγατε, ἀδελφοί μου, γιὰ τὸν πλοίαρχο ἐκεῖνον πού, ἐνῶ κινδυνεύει νὰ ναυαγήσῃ, ἐν τούτοις δὲν ἐννοεῖ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ πλοῖο του στὸ λιμάνι πού βρίσκεται μπροστά του, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ παραδέρνη στὸ πέλαγος; Ἦ τί θὰ λέγατε γιὰ τὸν ἀσθενῆ ἐκεῖνον πού, ἐνῶ ἔχει μπροστά του τὸ φάρμακο, αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ μένῃ χωρὶς αὐτὸ καὶ τέλος νὰ πεθαίνῃ; Αὐτὸ κινδυνεύουμε νὰ πάθουμε κ' ἐμεῖς. Κινδυνεύουμε νὰ πνιγοῦμε, μὰ δὲν ἐννοοῦμε νὰ προσεγγίσουμε στὸ λιμάνι τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ρίξουμε ἐκεῖ τὴν ἄγκυρά μας· κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ἀμαρτίας, μὰ δὲν ἀπλώνουμε τὸ χέρι νὰ πάρουμε τὸ φάρμακο πού μᾶς προσφέρει ὁ Χριστὸς· δὲν κάνουμε τὸ βῆμα τῆς μετανοίας, δὲν ἀποφασίζουμε νὰ προσέλθουμε στὴν ἐξομολόγησι καὶ τὴν θεία κοινωνία.

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Σωτήρας. Ἐορτάζουμε τὴ γέννησί του. Ἄς γίνῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐορτὴ **εὐκαιρία νὰ σκεφτοῦμε καὶ ν' ἀποφασίσουμε**. Μὲ πόθο ψυχῆς ἄς τὸν πλησιάσουμε, ἄς τὸν παρακαλέσουμε καὶ ἄς τοῦ ποῦμε·

Σύ, Κύριε, πού ἔσωσες τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ φοβερὴ καταστροφὴ· σύ, πού εἶσαι τὸ ἴαμα τῶν ἀμαρτωλῶν, ἡ δόξα τῶν δικαίων, τὸ καύχημα τῶν ἀγγέλων, σὲ παρακαλοῦμε, ἄκουσέ μας, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὰ δεινὰ, καὶ ἀξιώσέ μας νὰ ἐορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα ὅπως οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν ψάλλοντας τὸν ὕμνο «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 745 ²	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Μᾶρκ. 1,1-8) 30 Δεκεμβρίου 2018 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔνας ἔνσαρκος ἄγγελος

«Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου» (Μᾶρκ. 1,2 = Ματθ. 3,1)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἕνας ἄγγελος. Ποιὸς ἄγγελος, ὁ Μιχαὴλ ἢ ὁ Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος; Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ὁ ἄγγελος ποὺ ἐορτάζει εἶνε... ἄνθρωπος. Μὰ ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ εἶνε ἄγγελος; Ναί, ὑπάρχει. Ἄνθρωπος ἦταν, καὶ ἐγίνε ἄγγελος. Ποιὸς εἶνε αὐτός; Ἄν κοιτάξουμε στὶς εἰκόνες, θὰ δοῦμε ἕναν ἅγιο ποὺ τὸν ζωγραφίζουν μὲ φτερά. Ποιὸς εἶνε; Εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Τὸν ζωγραφίζουν μὲ φτερά, γιὰτὶ ἦταν ἄνθρωπος σὰν κ' ἐμᾶς, ἀλλὰ ἔζησε σὰν ἄγγελος.

Μικρὸ παιδί, ἀγαπητοί μου, ἔζησε κοντὰ στὸν πατέρα του, ποὺ λεγόταν Ζαχαρίας κ' ἦταν ἱερεύς, καὶ στὴ μητέρα του, ποὺ λεγόταν Ἑλισάβετ. Αὐτοὶ ἦταν ἅγιοι ἄνθρωποι, καὶ τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό.

Μόλις μεγάλωσε **ἐφυγε** ἀπὸ τὸ χωριό του, ὄχι νὰ πάη νὰ μαζέψῃ λεφτά, ἀλλὰ γιὰ ἕνα μεγάλο σκοπό. Ποῦ πῆγε; Πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ **ἐρημος**. Εἶχε ἐκεῖ φαγητὸ καὶ κουζίνα; Ὁχι. Εἶχε στρῶμα καὶ κρεβάτι; Ὁχι. Εἶχε σπίτι; Ὁχι. Ὡς ἄγγελος ζοῦσε. Τὸ ροῦχο του ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ τρίχες καμήλου. Τὸ ποτό του δὲν ἦταν κρασί, οὔζο καὶ μπύρες. Τέτοια πράγματα δὲν ἔβαζε στὸ στόμα του. Πῆγαινε στὸ ποτάμι καὶ μὲ τὶς χουφτες του ἔπινε ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ Ἰορδάνου. **Τροφή** του, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἦταν «ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον» (Ματθ. 3,4). Τί ἦταν αὐτὲς οἱ «ἀκρίδες»; Δύο ἐρμηνεῖες ὑπάρχουν. Κάτω στὴν Ἀραβία, ποὺ ὑπάρχουν ἀκρίδες, τὶς πιάνουν, τὶς ξηραίνουν στὸν ἥλιο καὶ τὶς παστώνουν μὲ ἀλάτι. Καὶ ὅπως ἄλλοι τρῶνε τὶς γαρίδες καὶ τοὺς ἀστακοὺς, ἔτσι ἐκεῖ τρῶνε καὶ τὶς ἀκρίδες. Ἀλλὰ καὶ δεύτερη ἐρμηνεῖα ὑπάρχει, ποὺ λέει ὅτι «ἀκρίδες» εἶνε οἱ ἄκρες ἀπὸ τὰ

ἄγρια χόρτα. Εἶτε τὸ ἕνα εἶνε εἶτε τὸ ἄλλο, ἡ τροφή του ἦταν πολὺ ἀπλῆ. **Συντροφία** του εἶχε ὄχι ἄνθρώπους ἀλλὰ τὰ ἄγρια θηρία, τὰ λιοντάρια καὶ τοὺς λύκους, ποὺ στέκονταν σὰν ἀρνάκια κοντὰ του.

Μετὰ ἦρθε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ **κήρυξε στὸν κόσμον μετάνοια**. Νὰ μετανοήσουν οἱ φτωχοί, οἱ πλούσιοι, οἱ βασιλιᾶδες, οἱ γέροι μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄντρες, νὰ μετανοήσουν ὅλοι, ἀφοῦ ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη μετανόιας. Καὶ ὁ κόσμος ἐρχόταν. Ὅπως τὸ μελίσι τρέχει στὰ λουλούδια, ἔτσι ἔτρεχαν στὸν Ἰωάννη, σ' αὐτὸ τὸν ἔνσαρκο ἄγγελο. Καὶ τί ἔκαναν κοντὰ του; Ἐξωμολογοῦντο «τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν» (Ματθ. 3,6).

Ὅπως ἔκαναν αὐτοὶ ποὺ πῆγαιναν στὸν Ἰωάννη, **ἔτσι νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς**, ἀγαπητοί μου. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του, πρέπει νὰ πηγαίη νὰ ἐξομολογηται. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης ἔζησε σὰν ἄγγελος, ἔτσι νὰ ζοῦμε κ' ἐμεῖς σὰν ἄγγελοι.

Ἐχει ὁ ἄνθρωπος ἕνα μεγάλο προορισμό. Τὸ ἀκοῦμε κάθε φορὰ ποὺ λέμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»· «Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθ. 6,10). Παρακαλοῦμε τὸ Θεό, ὅπως οἱ ἄγγελοι πάνω στὰ οὐράνια κάνουν τὸ θέλημά του, ἔτσι κ' ἐμεῖς κάτω στὴ γῆ· νὰ κάνουμε ὄχι τὸ κέφι τοῦ διαβόλου ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ξέρουμε. Εἶνε γραμμένο στὸ Εὐαγγέλιο. Κι ὅταν κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὰ χωριά μας, οἱ πολιτείες, ἡ ἀνθρωπότης ὅλη θὰ γίνῃ παράδεισος. Δὲν θὰ ὑπάρχουν κλέφτες, φονιᾶδες, ψευδομάρτυρες, πόρνοι, μοιχοί, πλεονέκτες καὶ ἄρπαγες, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχη ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀκοῦνε τὸ Εὐ-

αγγέλιο καὶ δὲν ζοῦν ἀγγελικά, σὰν τὸν Ἰωάννη· **ζοῦν σὰν τὰ ζῶα καὶ χειρότερα ἀπὸ τὰ ζῶα**. Τὸ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν κάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γίνονται σὰν τὰ τετράποδα. Μιὰ ζούγκλα ἔγινε ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θηρίο – τί λέω; τίποτε δὲν εἶνε τὸ θηρίο μπροστὰ στὸν κακὸ ἄνθρωπο.

Ἦ ὁ ἄνθρωπος! Ἦ ἔγινε **ἓνα ἐπιστημονικὸ θηρίο**. Ξέρεις πόσα ἀεροπλάνα εἶνε ἔτοιμα νὰ πετάξουν ἐπάνω στὸν οὐρανό; Γλέντα καὶ διασκέδαζε, ἄνθρωπε· ἔννοια σου ὅταν θὰ παρουσιαστοῦν τὰ μαυροπούλια, τ' ἀεροπλάνα. Καὶ πάνω στ' ἀεροπλάνα θὰ εἶνε ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες. Αὐτοὶ θὰ πατήσουν τὰ κουμπιά. Καὶ μετά..., Θεέ μου Θεέ μου! Μιὰ βόμβα νὰ πέση στὴ Θεσσαλονίκη, μία στὴν Ἀθήνα, μία στὴ Σόφια, μία στὸ Βελιγράδι, μία στὴ Μόσχα, μία στὸ Λονδίνο, μία στὴ Νέα Ὑόρκη, μία στὸ Σικάγο..., καὶ τίποτα δὲν θὰ μείνη, κάρβουνο θὰ γίνῃ ἢ γῆ.

Νά, λοιπόν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶνε χειρότερος ἀπὸ θηρίο. Χίλιες φορές νὰ μὴν εἶχαμε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦταν ἀγράμματοι. Τέτοια γράμματα, ποὺ θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμο, τί νὰ τὰ κάνης; Θὰ ποῦμε σὲ λίγο αὐτὸ ποὺ λέει μιὰ προφητεία· **Ἄνοιξτε, βουνὰ καὶ σπηλιές, νὰ μᾶς κρῦψετε** (πρβλ. Λουκ. 23,30). Γιατὶ ἔφθασε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν ἀμαρτωλὸ κόσμο.

–**Πολὺ ἀπελπιστικά** μᾶς τὰ λές.

Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ μὴν εἶνε ἀπελπιστικά, ἀλλὰ νὰ εἶνε γεμάτα ἐλπίδα καὶ χαρά. Πῶς; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ; Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸν κόσμο; Πῶς θὰ πᾶμε μπροστὰ καὶ πῶς θὰ δοῦμε καλὲς ἡμέρες; Μὲ τὸ νὰ χτυπᾶ ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ κ' οἱ Χριστιανοὶ νὰ μὴν πατᾶνε στὴν ἐκκλησία; ἔτσι θὰ πᾶμε καλά; Πῶς θ' ἀλλάξουμε; Ἄμα ἀκούσουμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ ἐφαρμόσουμε, ἅμα ἀκούσουμε τὸν Ἰωάννη ποὺ μᾶς φωνάζει **«Μετανοεῖτε»** (Ματθ. 3,2), ἂν ἀνοιξοῦμε τὰ φυλλοκάρδια μας καὶ γίνουμε ἄνθρωποι.

Ἦνας ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὅταν ἔγινε μεσημέρι κι ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς πέτρες, αὐτὸς ἄναψε ἓνα φανάρι καὶ γύριζε μέσα στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες. Ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι παλάβωσε. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε παλαβώσει. Τὸ ρωτοῦσαν· Τί ἔπαθες, τί ζητᾶς; Κι αὐτὸς ἀπαντοῦσε· **«Ἄνθρωπον ζητῶ»**.

Καὶ σήμερα, ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι; Δὲν ρωτᾶς, τί τραβᾶνε οἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄντρες τους, καὶ οἱ ἄντρες ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους; τί

τραβᾶνε οἱ μανάδες ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ γέννησαν, καὶ οἱ πατεράδες ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ κοπίασαν νὰ τὰ θρέψουν; **Θηρία γινήκαμε**, δαίμονες καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς δαίμονες.

Τί νὰ κάνουμε; **Νὰ μετανοήσουμε ὅλοι** ἄσπροι, μαῦροι, κόκκινοι, κίτρινοι. Αὐτὸ φωνάζει τὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὸ μᾶς φωνάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης.

Θὰ μετανοήσουμε; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ; Οὔτε ὁ βούρδουλας τοῦ χωροφύλακα, οὔτε τὰ δικαστήρια... Ὅλα τὰ δοκιμάσαμε, δὲν ἀλλάζει ἔτσι ὁ ἄνθρωπος. Ἦνας μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ πάρῃ τὸ κοράκι καὶ νὰ τὸ κάνῃ περιστέρι, νὰ πάρῃ τὸ λύκο καὶ τὸν κάνῃ πρόβατο. Καὶ αὐτὸς ὁ ἓνας καὶ μοναδικὸς εἶνε **ὁ μεγαλοδύναμος Χριστός**.

* * *

–Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Χριστός;

Ἐδῶ μέσα στὴν Ἐκκλησιὰ εἶνε, κύριε, καὶ ἂν ἔχῃς μάτια, καρδιὰ καὶ μυαλό, ἔλα καὶ θὰ τὸν δῆς. Βλέπεις τὸν **παπᾶ**; Νά ὁ Χριστός. Αὐτὸ τὸν παπᾶ, ποὺ βλέπεις μπροστὰ σου, ἄγγελος εἶνε. Μπορεῖ ἔξω νὰ εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μπῆκε στὴν ἐκκλησιὰ, φόρεσε τὸ πετραχήλι, εἶπε τὸ **«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...»**; Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη μὴ τὸν βλέπεις σὰν ἄνθρωπο, ἀλλὰ **σὰν ἄγγελο**. Κρατᾶει τὰ ἅγια στὰ χέρια του. Καὶ ὅπως ὁ στρατηγός, ὅταν φορέσῃ τὴ στολή του, δὲν εἶνε ἓνας ἀπλὸς πολίτης ἀλλὰ στρατηγός, ἔτσι καὶ ὁ παπᾶς, ὅταν βάλῃ τὸ πετραχήλι, δὲν εἶνε ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα· δὲν εἶνε ὁ Νικόλας, ὁ Ἀναστάσης, ὁ Παῦλος ἢ ὁ Πέτρος, δὲν εἶνε ὁ Μιχάλης ἢ ὁ Παντελῆς, ἀλλὰ εἶνε ἄγγελος Κυρίου. Εἶνε σὰν τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ποὺ βάπτιζε στὸν Ἰορδάνη.

Τὸν παπᾶ νὰ τὸν βλέπῃς ὡς φορέα τῆς ὑψηλότερης ἐξουσίας. Τὸ λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· **«Ὁ παπᾶς ἔχει ἐξουσίαν παραπάνω ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους»**. Ὁ παπᾶς μᾶς συνδέει μὲ τὸν οὐρανό, καὶ πρέπει νὰ τὸν σεβώμαστε ὅλοι. Κι ὅταν σεβώμαστε τὸν παπᾶ, εἶνε σὰν νὰ σεβώμαστε τὸ Χριστό.

* * *

Ἦ ἄγγελος εἶπαμε ὅτι ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἦ ἄγγελοι εἶνε στὸν κόσμο οἱ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. **Ἦ ἄγγελοι πρέπει νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς**. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμὸς μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος